

Sygn. akt IV CSK 95/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa J. D. K.
przeciwko "A." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 września 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) przyznaje adwokatowi M. W. D. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset) podlegającą podwyższeniu o podatek od towarów i usług (VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 5 sierpnia 2014 r., którym zasądzono na jego rzecz kwotę 321,60 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 stycznia 2008 r., a w pozostałym zakresie oddalono powództwo o zapłatę dalszych kwot wynikających z łączącej strony umowy zlecenia i zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych.

Powód w skardze kasacyjnej powołał podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączył z koniecznością wyjaśnienia w jaki sposób i w jakich okolicznościach pracodawca cywilnoprawny powinien realizować obowiązek zapewnienia bezpiecznych i higienicznych warunków wykonywania pracy przez osoby wykonujące ją w ramach umowy zlecenia. Ponadto wskazał na potrzebę wyłożenia, czy niezbadanie przez takiego pracodawcę w uzasadnionych przypadkach zdolności przyjmującego zlecenie do wykonywania zleconych prac może skutkować naruszeniem jego dóbr osobistych, uzasadniającym żądanie zasądzenia zadośćuczynienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty

tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wskazanie przyczyny objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia istotnego zagadnienia prawnego, z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazaniem, że jest ono nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych, podobnych spraw. Do Sądu Najwyższego należy ocena, czy twierdzenie skarżącego obejmuje takie właśnie zagadnienie i czy jest ono na tyle istotne, że skarga wymaga rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.).

Sformułowane przez skarżącego wątpliwości nie odpowiadają założeniom przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego dla rozumienia przesłanki istotnego zagadnienia prawnego. Wyartykułowane we wniosku skarżącego wątpliwości nie stanowią nowego i istotnego zagadnienia prawnego, zmierzają w istocie do uzyskania odpowiedzi, czy powód ma uprawnienie do domagania się zadośćuczynienia przewidzianego w art. 448 k.c. Przepis ten wielokrotnie był przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, a różnorodność zdarzeń, które mogą prowadzić do jego zastosowania uniemożliwia dokonanie przez Sąd Najwyższy wykładni o abstrakcyjnym, generalnym charakterze. Wątpliwości skarżącego, osadzone w realiach tej sprawy, wskazują na problemy związane z procesem stosowania prawa, które stale towarzyszą temu procesowi decyzyjnemu.

Nie było podstaw do przyjęcia, że poruszona w skardze problematyka wypełnia wymagania przewidziane dla istotnego i nowego zagadnienia prawnego.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym wynika z art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o advokaturze (jedn. tekst: Dz. z 2015 r., poz. 1801 ze zm.) i § 2 ust. 3 i § 6 pkt 7 w związku z § 13 ust. 1 pkt 2 oraz § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 616).